

Előszó

Egyházunkban szerte a világon most kezdődik az éves imahét. Nem lassítunk, csak rendezzük sorainkat. Elsőbbséget adunk annak, ami fenntart, és ami elindít minket. Minden kontinensen, kultúrától függetlenül visszatérünk ahhoz az alaphoz, amely meghatároz minket, és ahhoz a küldetéshez, amely mindannyiunkat hajt. Heti témánk címe, „Szilárd alapunk a Biblia, célunk a misszió”, nem szezonális mottó; hanem egy profetikus időben élő nép identitása.

A Biblia, mint szilárd alap azt jelenti, hogy ott állunk, ahol Krisztus áll. „Szenteld meg őket az igazsággal: a te igéd igazság” (Jn 17:17). Míg a különböző vélemények versengenek a figyelemért, a Szentírás megerősíti meggyőződésünket. Amikor bizonytalanság vesz körül minket, hitünk megszilárdul. Formálja a jellemünket és megtisztítja céljainkat. Az Isten Igéjében gyökerező egyház nem sodródik az irányzatokkal, és nem adja meg magát a zűrzavarnak, hanem mindenekelőtt a mennyre hallgat. Térdre borul, mielőtt megszólal.

A megalapozottság azonban mozgásra készítet. A misszió mint cél azt jelenti, hogy magunkévá tesszük létezésünk okát. „Menjete el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet” (Mt 28:19). Az egyháznak soha nem az volt az elhívása, hogy megőrizze a kényelmet; arra kapott megbízatást, hogy a reményt hirdesse. Ahol akadályok vannak, ott az emberek térdre borulnak. Az imádság olyan utakat nyit meg, amelyeket egyetlen stratégia sem biztosíthat. Ahol emberek vannak, ott elhívás is van. Minden város, minden nyelv, minden lakóközösség egy meghívás a szolgálatra és a biztonságtételre.

Az imádság táplálja ezt a szükségletet. Az evangélium terjedése nem az erőforrásokkal kezdődik, hanem önmagunk átadásával. Mielőtt programokat szerveznénk, szenteljük meg szívünket. Mielőtt terveket hirdetnénk, erősítsük meg

közbenjárásunkat. **A történelem azt mutatja, hogy amikor Isten népe imádkozik, a misszió felgyorsul.** A Szentlélek erőt ad, ajtók nyílnak és bátorságunk növekszik.

Ez az imahét tehát nem egy pihenő, hanem felkészülés. Visszatérés az erő és a tisztánlátás Forrásához. A világnak nem egy figyelmetlen és zavarodott egyházra van szüksége; a világnak hűséges egyházra van szüksége, amelynek gyökere mélyre nyúlik, befolyása pedig széles körben terjed.

Kérjük Istent, hogy ezen a héten imáink megerősítsék alapjainkat és kiszélesítsék látókörünket, amíg minden ember meg nem hallja az evangéliumot, és Krisztus visszatér nagy dicsőségben.

Maranatha!

Erton C. Köhler

*a Hetednapi Adventista Egyház
Generálkonferenciájának elnöke*

Az imahét olvasmányainak fő szerzője **Shawn Boonstra**, az *Adventist Review* szerkesztőhelyettese. Boonstra a kanadai Brit Columbiában nőtt fel, fiatal felnőttként lett adventista, majd nem sokkal később bibliaoktató. Ezt végül évtizedeken át tartó lelkipásztori szolgálat, nyilvános evangelizációk és digitális missziómunka követte. Boonstra és felesége, Jean szolgálata több tízezer ember bemelegítéséhez járult hozzá. Korábban előadóként és igazgatóként is dolgozott a kanadai *It Is Written*, valamint a nemzetközi *It Is Written International* szervezeteknél. 2013 és 2025 között pedig a *Voice of Prophecy*-nél látott el hasonló szolgálatot, világszéles hallgatóságot érve el ezzel.

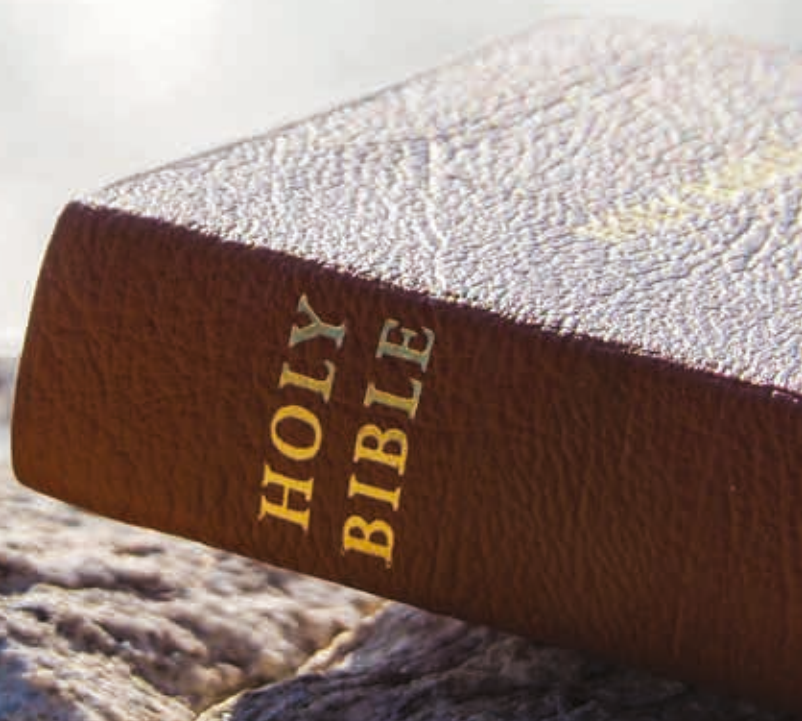

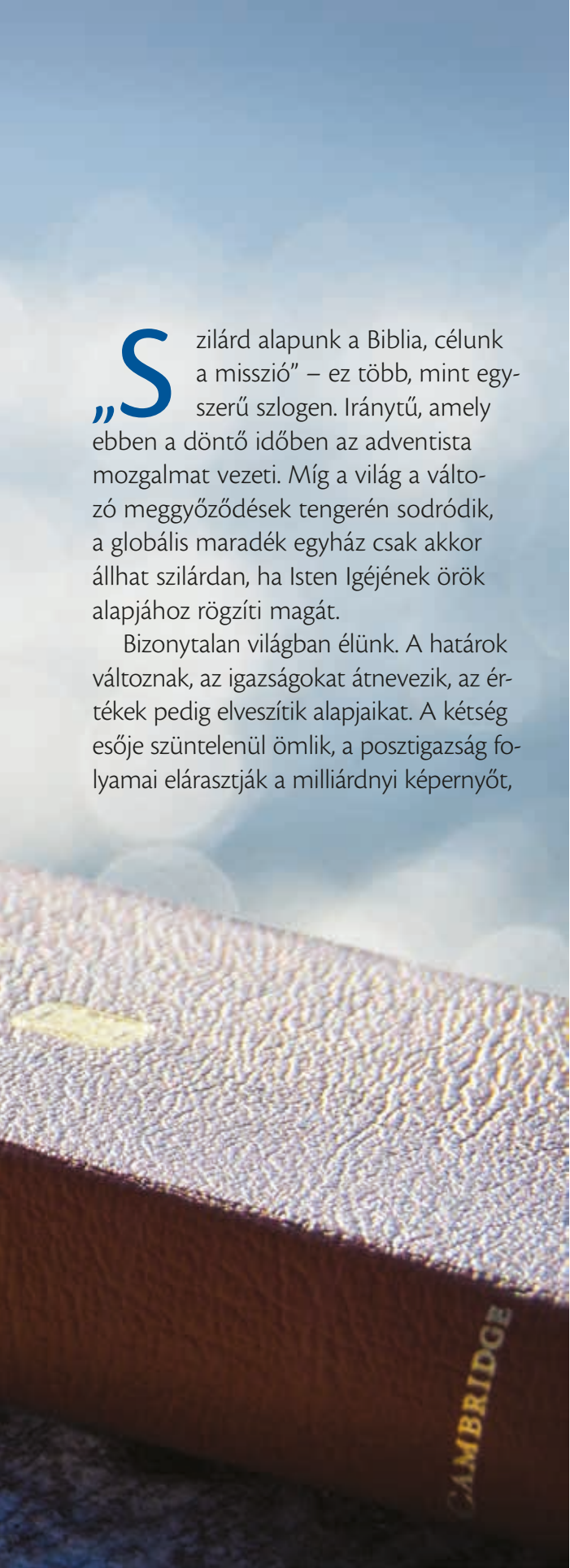
Szilárd alapunk a Biblia

*Megingathatatlan
sarokkövünk*

Erton C. Köhler

„S zilárd alapunk a Biblia, célunk a misszió” – ez több, mint egyszerű szlogen. Iránytű, amely ebben a döntő időben az adventista mozgalmat vezeti. Míg a világ a változó meggyőződések tengerén sodródik, a globális maradék egyház csak akkor állhat szilárdan, ha Isten Igéjének örök alapjához rögzíti magát.

Bizonytalan világban élünk. A határok változnak, az igazságokat átnevezik, az értékek pedig elveszítik alapjaikat. A kétség esője szüntelenül ömlik, a posztigazság folyamatai elárasztják a milliárdnyi képernyőt,

a relativizmus szelei pedig a közöny hurrikánjává erősödnek. A bizonytalanságnak e lavínája közepette elkerülhetetlenül felmerül egy kérdés: van-e bármi, ami nem változik? Van-e olyan alap, amely biztonságos marad?

Jézus teljes egyértelműséggel válaszol. Mt 7:24–27-ben két házépítő történetét meséli el – az egyik bölcs, a másik bolond. Mindketten építenek. Mindketten viharokkal küzdenek. De csak egyikük marad állva. Mi a különbség? Az alap. Az egyik kősziklára épít, a másik homokra. Az eredeti görög szövegben a „kőszikla” szó a *petra*, amely szilárd, mélyre nyúló, mozdíthatatlan tömeget jelent. Ez Isten népének alapja – Isten élő és örök Igéje. 2Tim 3:16–17 szerint ez az Ige „Istentől ihletett”, és képes tanítani, feddeni, megjobbítani és felkészíteni minden embert minden jó cselekedetre. Más szavakkal: a Szentírás nem csupán egy könyv a sok közül; ez az örökkévalóság alapja.

A ház lehet gyönyörű, a tervezés merész, a berendezés modern – igen, ez mind lenyűgözőnek tűnhet. De ha

homokra épül, összeomlik. Csak azok állnak meg szilárdan, akik az elmozdíthatatlanra építenek. És ezekben az időkben csak egy megingathatatlan alap létezik: Isten Igéje.

Az Ige ihletett

2Tim 3:16-ban Pál ezt mondja nekünk: „*A teljes Írás Istentől ihletett.*” Az eredeti görög szó, a *theópneustos* szó szerint annyit jelent, hogy „Isten által lehelt.” Ez egy igen erőteljes kép, ami visszavezet minket a teremtéshez. Ugyanaz az Isten, aki életet lehelt Ádámra, most igazságot lehel a Szentírás lapjaiba. A Biblia nem csupán egy emberek által írt könyv; ez a menny lehelete, amelyet emberi nyelven rögzítettek. Nem az isteni hatalom diktálása, hanem isteni lehelet, amelyet emberi szavak fejeznek ki.

Ez az ihletés nem csupán költői, és nem is részleges – hanem teljes. Az Igét a Szentlélek formálta, Isten nyilatkoztatta ki, elkötelezett emberek írták le, és a hívők számos áldozata révén maradt fenn az évszázadok során. „Isten úgy törődik, úgy bánik velünk, mint értelmes lényekkel és szavát szövetségnek, ösvényünk világosságául adta” – írja Ellen White.¹ Még napjainkban, a kulturális sötétség és az ideológiai viharok idején is Isten Igéje kitartóan ragyog, fényt és iránymutatást nyújtva.

Ma minden csatornán egyre több véleményel találkozunk – szakértők, algoritmusok, trendek –, de egyik sem rendelkezik az Örökkévaló tekintélyével. Ezért nincs szükség arra, hogy a Bibliát frissítsük; arra van szükség, hogy alkalmazzuk. Nem szabad

újraértelmezni azt a kultúra kedvéért; nyomatékosan hirdetni kell, hogy átalakíthassa a szíveket.

Az Open Doors nevű szervezet 2023-as jelentése szerint világszerte több mint 360 millió keresztény szembesül súlyos üldözéssel, sokan pusztán azért, mert Bibliát birtokolnak vagy terjesztenek.² Egyes országokban a Szentírás birtoklása államellenes bűncselekménynek minősül. Máshol a megfigyelőrendszerek riasztják a hatóságokat, ha valaki online fér hozzá bibliaszövegekhez. Egyes helyeken az állam kamerákat szerel fel a keresztény templomokban. Figyeljük meg: ha az Ige jelentéktelen lenne, nem keltene ilyen félelmet. Az ellenség ismeri az erejét – és Isten népének is ismernie kell azt.

Az Ige elegendő

A következő igevers, 2Tim 3:17, megerősíti: az Ige célja az, „*hogy az Isten embere tökéletes és minden jó cselekedetre felkészített legyen.*” A görög *artios* szó jelentése: *teljes, teljességgel rátermett, teljesen felkészült.* Más szavakkal, a Biblia önmagában elegendő. Nincs szüksége kiegészítésre, sem szépítésre. Formálja a jellemünket, az üdvösséghez vezet, és életben tartja küldetésünket.

A történelem során számos vallási mozgalom szenvedett csődöt azáltal,

hogy elfordult a Szentírástól. Egyes emberi hagyományokhoz, mások misztikus látomásokhoz és különböző teológiai divatirányzatokhoz fordultak. A Bibliához való hűség azonban mindig is az igaz kereszténység próbaköve volt – és a végidőben sem lesz ez másképp.

„Ha az emberek képesek lennének elfogadni az ember természetéről és a holtak állapotáról kinyilatkoztatott világos szentírási igazságot, akkor a spiritizmus állításaiban és megnyilvánulásaiban felismernék Sátán munkáját, hatalmát, jeleit és hazug csodáit” – írja Ellen White.³ A Szentírás mindig is elégséges volt. A probléma az, hogy sokan félretették vagy saját hasznukra eltorzították azt.

Ezért nyíltan ki kell mondanunk: a Hetednapi Adventista Egyház globális missziója nem emberi stratégiákon, hanem az Igén alapszik. Mi a Könyv népe vagyunk. És ahol a Bibliát helyezik a középpontba, ott a menny elképzelhetetlen csodákat művel.

A 119. zsoltár 105. versében a zsoltáros kijelenti: „*Lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága.*” A héber „mécses” jelentésű szó a *nér* – egy kis olajlámpa, amelyet arra használnak, hogy sötét ösvényeket világítson be, egyik lépésről a másikra. Az Ige nem ígéri, hogy feltárja az egész jövőt, de garantálja a következő lépéshez szükséges fényt – és ez elég is.

Csak azok állnak
meg szilárdan,
akik az elmozdíthatatlanra
építenek.
És ezekben
az időkben csak
egy megingathatatlan alap
létezik: Isten Igéje.

Az Ige gyakorlatias

Jézus metaforája Máté evangéliuma 7. fejezetében egyértelmű: az összeomlás és a megmaradás közötti különbség az Ige iránti engedelmisségben rejlik. Nem elég ismerünk az Igét, meg is kell élnünk azt. Nem elég hallgatni; át kell ültetnünk a gyakorlatba.

Az egyházat nem kreatív ötletek, hanem az engedelmes hit fogja megerősíteni. A stabilitás nem a bibliai ismeretek mennyiségéből fakad, hanem abból, ahogyan alávetjük magunkat az Igének – hűségesen engedelmeskedünk Istennek és közösségünk van vele az Ő kegyelmének árnyékában. Így, amikor a végidőbeli adventizmus üldözéssel, megpróbáltatásokkal és próbákkal szembesül, csak azok maradnak állhatatosak, akik szilárd alapjukat az Igére vetik.

2017-ben 7,1-es erősségű földrengés rázta meg Mexikó középső részét. Sok modern épület összeomlott, ám néhány régebbi építmény sértetlen maradt. A mérnökök szerint a titok egy mély, láthatatlan, de szilárd alapzatban rejlik. Ugyanez igaz az egyházra is. Az egyházat nem az tartja fenn, ami a felszínen ragyog, hanem ami alatta rejlik. És csak egy olyan alap van, amely soha nem vall kudarcot: Isten Igéje.

A Biblia nem csupán a teológiai viták könyve, hanem útmutató a mindennapi élethez. Formálja, hogyan bánunk másokkal, hogyan gazdálkodunk erőforrásainkkal, hogyan reagálunk a válságokra és hogyan hozunk döntéseket. Az élet minden olyan területe, amely nem a Biblián alapszik, hajlamos az összeomlásra.

Ma is elengedő számunkra a Biblia?

A lényeges kérdés nem az, hogy hány Bibliánk van, hanem az, hogy valóban az Ige alapjain állunk-e. Különbség van a versek memorizálása és az Igére való támaszkodás között. A maradék egyházat nem csupán a helyes tanok megvallása fogja megkülönböztetni másoktól, hanem az, ahogyan a kinyilatkoztatott igazsággal kötött szövetségben él.

Azok az emberek, akik megtartják az Isten parancsait és akiknél megvan Jézus bizonyágtétele (Jel 12:17), nem kötnek kompromisszumot az Ige tekintélyének kárára. Ez a mi erkölcsi kódexünk, prófétai alapunk, missziós kézikönyvünk és Istentől kapott szerelmes levelünk.

Amikor körülöttünk minden inog, az Ige szilárdan áll. Amikor az ideológiák változnak, az Ige nem mozdul. Amikor a struktúrák összeomlanak, az Ige akkor is kitart. Végül is a Biblia az egyetlen könyv, amely képes olvasni az emberi szívben, különösen akkor, amikor azt olvassák.

Térjünk vissza az Igéhez!

Isten ma hívja a vezetőket, családokat, fiatalokat, időseket, gyermekeket, tanárokat és igehirdetőket, hogy térjenek vissza az alapokhoz. Az egyháznak csak egy jövője van – ha a Sziklára épít. A misszióknak csak egy ereje van – és ez az Ige.

Szeretnéd újraépíteni életedet a Szentírásra alapozva? Szeretnéd minden szolgálati tervedet, családjod minden lépését, minden pénzügyi döntést az „Így szól az Úr” elve alá helyezni? Szeretnéd, hogy a Biblia ne csupán valami féle dísz, hanem életed alapja legyen?

Akkor állj fel! Szenteld fel magad újra! Térj vissza az Igéhez! Imádkozz nyitott Bibliával a kezekben! Hozd meg a döntést a Bibliával az elmédben! Prédikálj a Bibliával a szívedben! Mert csak azok maradnak állva, akiknek alapjuk a Biblia, céljuk pedig a misszió.

Maranatha!

- 1 Ellen G. White: *Review and Herald*. 1888. augusztus 21., 6. bekezdés. (<https://white-konyvtar.hu/hu/chapter/32.543/bik,%20egwk/2016#FE%20131.2>, Hozzáférés: 2026. augusztus 24.)
- 2 Open Doors Hong Kong, „World Watch List 2023: Overview”, <https://www.opendoors.org/hk/en-US/news/latest/wwl23-overview/>, Hozzáférés: 2026. augusztus 24.
- 3 Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. (Budapest, 2013, Advent Kiadó), 479. o.

Ne csak olvasd a Bibliát!

*Élj Isten
Igéje szerint!*

Shawn Boonstra

*„Szívembe zártam beszédedet,
hogy ne vétkezzem ellened.
Áldott vagy te, Uram! Taníts
meg rendelkezéseidre!”*

(Zsoltárok 119:11–12)

Egy régi történet szerint két utazónak éjszakai szállásra volt szüksége. Épp egy erdőn keresztül haladtak át, amikor egyikük észrevett egy öreg vadászkunyhót, amelynek kéményéből füst szállt fel. Kopogtak az ajtón, és megkérdezték, hogy ott tölthetik-e az éjszakát. Az öregember melegen fogadta őket, és átadta nekik egyetlen hálósobáját.

A férfiak azonban nem aludtak jól, mert egy nagyobb pénzüsszeget vittek magukkal. Hogy megvédjék vagyonukat, az utazók felváltva őrködtek a pénz felett. Kora reggel az éppen őrködő férfi észrevette, hogy az ajtó alatt fény szűrődik be a hálósobába. Óvatosan megnyitotta résnyire az ajtót, és látta, hogy a vadász az asztalánál ül, figyelmesen tanulmányozva a Bibliát. Amikor a vadász becsukta a könyvet, és imára hajtotta fejét, az utazó felébresztette társát. „Azt hiszem, most már mindketten nyugodtan

aludhatunk – mondta – mert ez az ember megbízható.”

Gondoljunk bele: ha az utazó az ajtó kinyitásakor azt látta volna, hogy a vadász Charles Darwin *A fajok eredete* című művét lapozgatja, ugyanolyan mértékű bizalmat érzett volna iránta?

Egy másik történet szerint egy férfi késő este sétált hazafelé, amikor lépések hangját hallotta maga mögött. Idegesen hátranézett, és látta, hogy egy csapat fiatal férfi követi őt. Szívverése felgyorsult, és megszorította lépéseit attól tartva, hogy kirabolják... vagy még rosszabb. A csoport hamar utolérte őt – és ekkor vette észre, hogy többségük Bibliát tart a kezében. Nem tolvajok voltak, hanem egy ifjúsági csoport, akik szombat esti bibliaóráról tartottak hazafelé. A férfi megkönnyebbülten felsóhajtott.

Az Ige által formált bizalom

Miért van az, hogy ha komoly bibliatanulmányozóval találkozunk, hajlamosabbak vagyunk megbízni benne? Gondolkodjunk el ezen egy kicsit úgy, hogy félretesszük azt a különböző kultúrákban megfigyelhető hajlamot, miszerint a hívőket gyakran kigúnyolják! Sőt, még ha gúnyt is űznek a hívő emberekből, a legtöbben valamiképpen ösztönösen felismerik, hogy ha valaki a Szentírás szerint él, az erkölcsi szempontból nagyobb valószínűséggel tekinthető megbízhatónak. Vegyük csak Dánielt, akinek a babiloni kultúra kellős közepén számos nehézséggel kellett megküzdenie, mégis,

könyvének 2. fejezetében a király ösztönösen megbízott benne, amikor Dánielnek több időre volt szüksége.

Ironikus azonban, hogy sokan pontosan azért gyűlölik a Bibliát, amiért hajlamosak megbízni azokban, akik annak tanításai szerint élnek: rájönnek arra, hogy a Biblia magas erkölcsi követelményeket támaszt az emberiséggel szemben, és erőteljesen rámutat arra, hogy az emberek felelősséggel tartoznak egy korlátlan hatalmú Teremtőnek. Amikor valaki – önként – úgy dönt, hogy erkölcsileg elszámoltathatóvá teszi magát Isten előtt, nem bánjuk, ha a szomszédunk lesz. Ám amikor eszünkbe jut, hogy Isten *tőlünk* is ugyanazt az erkölcsi mércét várja el? Nos, ez általában egy teljesen másik történet.

Olvasás és megélés

A Biblia pusztán *olvasása* még nem elég. Számos egyetem kínál olyan kurzusokat, ahol a Bibliát mint irodalmi művet tanulmányozzák. A professzor nem hívő; olvasta a szöveget, de az nem hozott változást az életébe. Számára ez csupán a jó írói munka egy újabb példája, hasonlóan Dosztojevszkij, Sun Tzu vagy Shakespeare műveéhez. Nem veszi komolyan Isten Igéjét, mert azt pusztán emberi alkotásként kezeli, és az isteni ihletre vonatkozó

állításokat egy tudatlan és babonás korszak maradványainak tekinti. A hallgatók közül is sokan olvassák el a Szentírást anélkül, hogy elsajátítanák annak lényegét, és a kurzus elvégzése után életük mit sem változik.

De mi a különbség a hívők esetében? A keresztények felismerik, hogy nem elég csupán olvasni a Bibliát, hanem aszerint is kell *élniük*. Ebben az életben nagyon sok dolgot nem érthetünk meg egészen addig, amíg ki nem *próbáljuk*. Természetesen tanulmányozhatjuk otthonunk kényelmében például azt, hogy miként működik az ejtőernyőzés – megtanulhatjuk a légellenállás tudományát, megmérhetjük az ejtőernyőt, figyelembe vehetjük a saját súlyunkat; matematikailag megbízható következtésre juthatunk abban, hogy az ejtőernyőnk megmentene minket a halálos becsapódástól. De vajon ez valóban elég ahhoz, hogy *megértsd* az ejtőernyőzést? Nem, mert ahhoz *át kell élned*.

Ugyanez vonatkozik a keresztény hitre is: nem juthatsz be Isten országába pusztán olvasás révén. Ahhoz, hogy a Biblia a megfelelő hatást fejtse ki, elegendő hitet kell gyakorolnod ahhoz, hogy az Írás által kinyilatkoztatott elvek szerint élj. És csak akkor fogod felfedezni Isten Igéjének életet megváltoztató erejét, amikor elhatározod, hogy hiszel abban, amit Isten mond, mert Ő tudja, miről beszél.

**Semmi nem tárja
fel jobban Isten
igazságának
erejét, mint
annak gyakorlati
alkalmazása
egy olyan világban,
amely ellentétben
áll vele.**

„Isten élő és maradandó ígéje által” születünk újjá – írta levelében Péter apostol (1Pt 1:23), de ezzel nem azt akarta kifejezni, hogy már attól üdvözlös, ha van otthon egy Bibliád. A második feltámadáskor is szinte biztosan lesznek olyanok, akiknek volt Bibliájuk; a különbség köztük és a szent városban gyülekező tömeg között az, hogy ez utóbbi csoport „követik a Barányt, ahova csak megy” (Jel 14:4).

Jeremiás próféta híresen az ételhez hasonlította a Szentírást: „Ha eljutott

hozzám ígéd, én élvezettel forgattam a számban, ígéd vidámságot szerzett nekem és szívbeli örömet” (Jer 15:16). Jézus is hasonló metaforával élt: „Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik” (Mt 4:4).

Az étel eljut tested minden sejtjébe, és táplálja azokat. A tápanyag oda kerül, ahol a legnagyobb szükség van rá. E táplálék nélkül meghalsz. Hasonlóképpen a Bibliát is *fogyasztanod* kell, hogy Isten gondolatai behatolhassanak elmédbe, és fokozatosan átalakítsák azt, aki vagy. De hogyan lehet

fogyasztani a Szentírást? Úgy, hogy olvasod és meg is éled azt.

A keskeny út

Semmi nem tárja fel jobban Isten igazságának erejét, mint annak gyakorlati alkalmazása egy olyan világban, amely ellentétben áll vele. Isten hiteles emberi életről való elképzelése éles ellentétben áll bűnös emberi hajlamainkkal, lusta, bukott természetünk pedig imádja a megszokott kerékvágásban élt kényelmes életet. Jézus azt tanította nekünk, hogy ez a széles út. Bűnös természetünk azért részesíti ezt előnyben, mert könnyűnek tűnik. Az út végén azonban mindenki rá fog jönni, hogy ez volt a fizetős útszakasz, amelynek ára sokkal nagyobb annál, mint amelyet bármely bűnös megengedhetne magának.

Ezzel szemben azok, akik (hit által!) úgy döntenek, hogy Isten Igéjének elvei szerint élnek, rájönnek, hogy bár

a másik út keskeny, Isten, aki emberi testben jött el közénk, már megfizette a díjat. Jézus egyszer így imádkozott: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. Nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való. Szenteld meg őket az igazsággal: a te igéd igazság” (Jn 17:15–17).

Maga az ördög is tudja, mit mond a Szentírás, sőt azt is tudja, hogy az mind igazság. Ha nem így lenne, Jézus nem vádolhatná őt hazugsággal; az ördög egyszerűen csak tévedésben élne. Pedig ő szándékosan hamisan értelmezi az Igét, és még azt sem bánja, ha olvasod azt – mindaddig, amíg nem éled meg, amit olvastál.

Mert tudja, hogy az ilyen élet azt jelenti, hogy Isten jelleme – az Ő neve – a Szentlélek által a homlokodra lesz vésve, és te is ott leszel majd a Báránnal együtt a Sion hegyén (Jel 14:1). ■

Az üzenet, amelyre a világnak még mindig szüksége van

Küldetésünk továbbra is változatlan

„És láttam, hogy egy másik angyal repül fenn az égen: az örök evangélium volt nála, hogy hirdesse azoknak, akik a földön laknak, minden népnek és törzsnek, minden nyelvnek és nemzetnek; és hatalmas hangon így szólt: Féljétek az Istent, és adjatok neki dicsőséget, mert eljött ítéletének órája; imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait! Egy második angyal követte őt, aki így szólt: Elesett, elesett a nagy Babilon, amely féktelen paráznasága borával itatott meg minden népet. Egy harmadik angyal is követte őket, és így szólt hatalmas hangon: Ha valaki imádja a fenevadat és annak a képmását, és felveszi annak a bélyegét a homlokára vagy a kezére, az is inni fog az Isten haragjának borából, amely készen van elegyítetlenül haragjának poharában, és gyötrődni fog tűzben és kénben a szent angyalok és a Bárány előtt; gyötrődésük füstje felszáll örökkön-örökké, és sem éjjel, sem nappal nincs nyugalom azoknak, akik imádják a fenevadat és annak képmását, és akik magukra veszik az ő nevének bélyegét. Itt van szükség a szentek állhatatosságára, akik megtartják az Isten parancsait és Jézus hitét.”
(Jelenések 14:6–12)

„**N**a, erről kellene prédikálnod!” Egy bizonyos szervezet elküldött valakit, hogy hetednapi adventista evangelizációs előadásokat értékeljen ki. Azon az ígehirdetésen, amelyen a kiértékelő részt vett, éppen arról beszéltem, milyen hatással van erkölcsi világnézetünkre a popkultúra, és a folyamatos negatív hatásoknak való kitettség hogyan nehezítheti meg a kísértésnek való ellenállást.

Csendben néztem rá. Időnként, amikor az ember hezitál a válaszadással, a másik fél kitölti a csendet azzal, hogy részletesebben is kifejti gondolatait. „Felejtsd el a többi – folytatta. – Úgy értem, persze, hogy a szombat fontos az adventisták számára, de véleményem szerint, ha inkább *erre* a témára helyeznéd a hangsúlyt, akkor virágozna fel igazán a szolgálatod!”

Egy pótolhatatlan üzenet

Ekkor hirtelen Dudley M. Canright jutott eszembe, aki azt mondta, hogy ha nem lenne ez a mi egyedülálló – és nehéz – üzenetünk, belőle is nagyszerű igehirdető válna. Canright természetesen nem értette meg a lényegét. Nem a beszédkészség teszi nagyszerűvé az adventista igehirdetőket, hanem bibliai üzenetünk – egy olyan üzenet, amelynek hatalma semmi máshoz nem hasonlíthatóan meghódítja a bűnösök szívét. Azért hatékony, mert szilárdan Krisztus személyében gyökerezik.

Az a tény, hogy ez a személy nem volt hetednapi adventista, érthetővé teszi, miért nem tudta értékelni a hármass angyal üzenetet. Hiszen valójában még nem hallotta mi is az, amit ezen kívül hirdetünk, és egy olyan adventistákról alkotott kép alapján reagált, amelyet barátaitól hallott hírekből és online forrásokból alkotott. Olyan tartalmakat részesített előnyben, amelyek összhangban álltak személyes meggyőződéseivel.

De ezt sajnos nem csak a nem adventisták érzik így. Megesik, hogy jó szándékú, egész

életükben adventista emberektől hallok azt, hogy üzenetünk a tizenkilencedik század ereklénye, és ideje továbblépni, más keresztény felekezetekhez hasonlóvá válni. Ilyenkor gyakran kiderül az, hogy tanításaink iránti ellenszenvük abból fakad, ahogyan gyermekkorukban tanították őket: ha mentoruk szigorú és ítélkező volt, akkor valószínűleg megfosztották őket az üzenet Krisztus-központú és megváltó jellegű megértésétől. Sajnálatos módon az is lehetséges, hogy egyszerűen soha senki nem tanította őket meg erre.

A mozgalomhoz nemrég csatlakozott új tagok gyakran elmondják, hogy a három angyal üzenete volt a legvilágosabb, legerőteljesebb kép Krisztusról, amit valaha láttak – és azok, akik lelkek megnyerésével foglalkoznak, bizonyosságot tesznek az üzenet erejéről, amely hazavezeti az elveszett bűnösöket.

Figyeljük meg alaposan egy evangélikai előadás-sorozat közönségét! Nézzük meg az arcokat! Az előadó minden este más-más tantételbeli csalit dob be a tömegbe – és minden este láthatjuk, ahogyan különböző „halak” jönnek a felszínre, és harapnak rá.

Üzenetünk különböző aspektusai különböző embereket vonzanak. Van, hogy a szombat győz meg valakit arról, hogy életét Krisztusnak adja át. Máskor a halottak állapota, vagy akár az egészségügyi üzenet. Olyan ez, mintha Isten 28 csalit adott volna nekünk, hogy embereket

halásszunk velük. Mire mind a 28 alapvető hitvallást hűségesen megosztottuk a tömeggel, a háló kezd megtelni.

Vannak, akik meg vannak győződve arról, hogy üzenetünk hatékonysága csökken – kevésbé releváns a posztmodern közönség számára. A tapasztalt előadók azonban azt mondják, hogy ez messze nem igaz: az elmúlt években éppen növekedni látták annak vonzerejét. A hallgatóközönség nemcsak nagyobb, mint valaha – hanem sokkal fogékonyabb is. Vannak olyan esetek, amikor az emberek az előadás felénél felálltak a helyükről, és spontán módon elkezdtek válaszolni a döntésre hívásra, több mint 20 perccel a beszéd vége előtt.

Ezt nem az emberi ékesszólás okozza. Ha hűségesek, a közepszerű igehirdetők is hasonló eredményeket fognak elérni, mint az ékesszólóak, mert Isten Igéje által a Szentlélek szól a hallgató-ságához.

Megbízásunkhoz hűen

Isten nem tévedett, amikor megbízott bennünket ezzel a feladattal. Nehéz elképzelni, hogy a mennyben sürgősségi ülést tartanak, mert eszükbe jutott, hogy rossz üzenetet adtak a Hetednap Adventista Egyháznak. „Valaki hozzon egy tollat! – mondja Gábiel. – Teljesen át kell írunk

Jelenések

14. lenyűgöző
igazságai nem
veszítenek
jelentőségükből,
akármennyire is
úgy tűnik, hogy a
világ egyre inkább
távolodik Isten
ideáljától.

az üzenetet! Egyszerűen nem számoltunk a posztmodern világgal, így igazítanunk kell a mondanivalón!”

Neveltséges gondolat... Ösztönösen tudjuk, hogy ez nem igaz. Ha a próféciák ennyi évszázadon – sőt évezredek – keresztül helyesek voltak, tudhatjuk, hogy Jelenések 14. fejezete sem téved. Ahogyan Jelenések 18. fejezete sem, amely azt ígéri, hogy a világot hamarosan Krisztus dicsősége fogja megvilágítani.

Ez a mozgalom nem arra van ítélve, hogy elhaljon a sötétben; egyszerű tetőpont felé tartunk, és őszintén meg fogunk lepődni azon, milyen sokan áramlanak majd be gyülekezeteinkbe. White testvérnő biztosít minket arról,

hogy „...a tizenegyedik órában ezrek látják meg és ismerik el az igazságot. [...] Az igazsághoz való megtérések olyan gyorsan fognak bekövetkezni, hogy az meg fogja lepni az egyházat. Egyedül Isten nevét illeti majd dicsőség.”*

Jelenések könyve 14. fejezetének lenyűgöző igazságai nem veszítenek jelentőségükből, akármennyire is úgy tűnik, hogy a világ egyre inkább távolodik Isten ideáljától. Éppen ellenkezőleg, egyre nagyobb jelentőségre tesznek szert, amint az ember alkotta rendszerek mindenki szeme láttára omlanak össze, és valamilyen módon mindenki átéli a földi hatalmakba vetett bizalmat követő elkerülhetetlen

csalódást. A kiábrándultság minden idők legmagasabb szintjére hágott, és bár igaz, hogy sokan már elveszítették a reményt abban, hogy létezik objektív igazság, tévedés azt hinni, hogy az emberek boldogok ebben az állapotban. Az emberi szív az örökkévalóságra van beprogramozva (Préd 3:11), és míg ez a bukott bolygó folyamatosan pusztul, Krisztus vonzereje egyre erősebbé válik.

De még ha ez mind nem is lenne igaz, akkor is kötelességünk hirdetni az Igét. Végül is Noé 120 éven át hirdette üzenetét anélkül, hogy nagy eredményekre számíthatott volna. És mindannyian tudjuk, hogy bűnt követett volna el, ha megtagadta volna feladatát. Van azonban egy alapvető

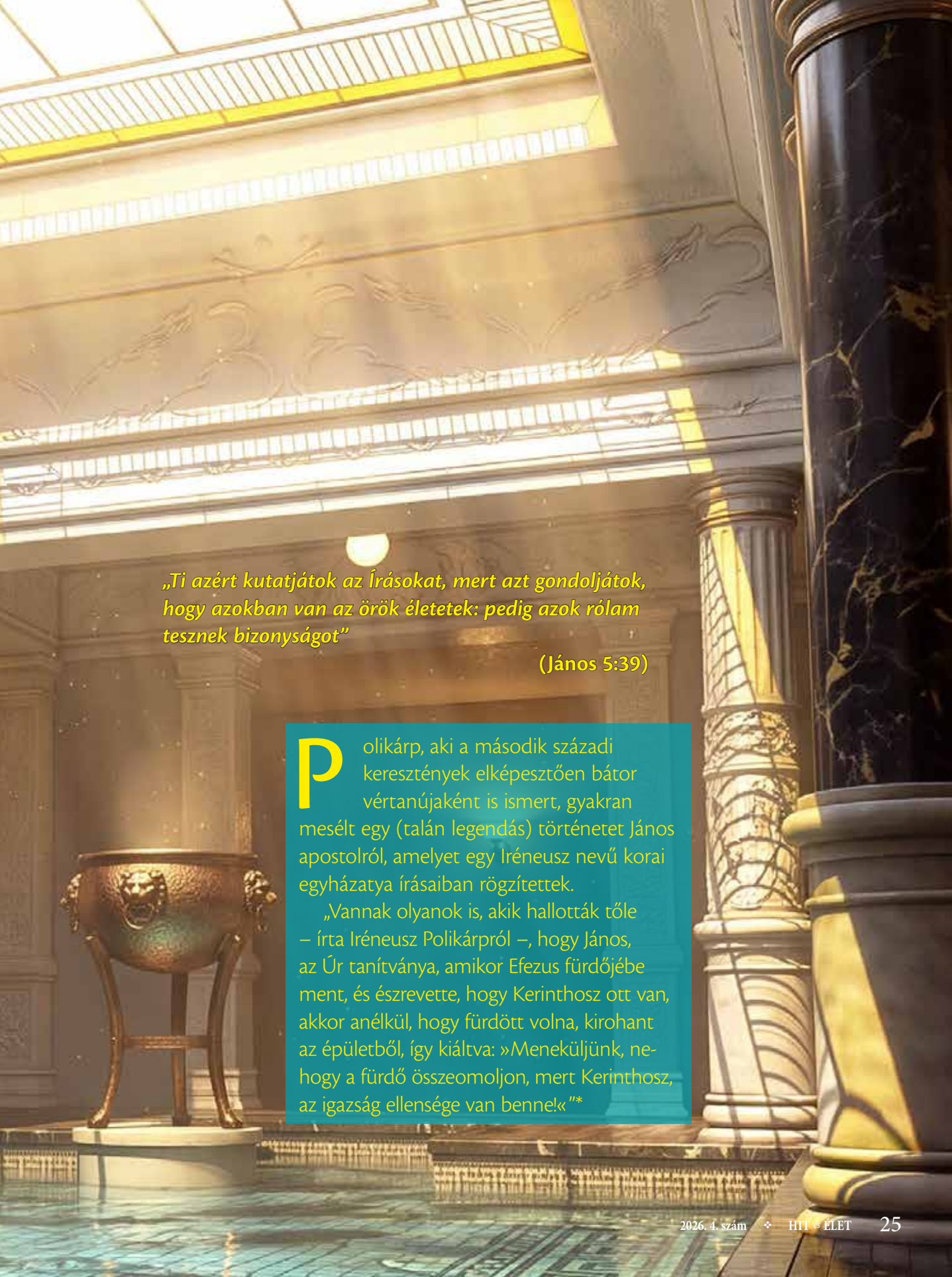
különbség a két esemény között: bár világunk erkölcsi állapota hasonlítani fog Noé idejéhez, Isten azt mondta neki, hogy csak nyolc ember lesz a bárkán. Nekünk viszont a megváltott bűnösök számtalan tömegét mutatta meg – és ez Isten Ábrahámnak tett ígéretének beteljesülése.

* Ellen G. White: *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 2. köt., (Budapest, 2000, Advent Kiadó), 16. o.

Őszi imahét – kedd ▶ ▶ ▶

Hitvallásunk arca

*Hitünk lényege
egy valódi személy*

„Ti azért kutatjátok az Írásokat, mert azt gondoljátok,
hogy azokban van az örök életetek: pedig azok rólam
tesznek bizonytságot”

(János 5:39)

Polikárp, aki a második századi keresztények elképesztően bátor vértanújaként is ismert, gyakran mesélt egy (talán legendás) történetet János apostorról, amelyet egy Iréneusz nevű korai egyházatyja írásaiban rögzítettek.

„Vannak olyanok is, akik hallották tőle – írta Iréneusz Polikárpról –, hogy János, az Úr tanítványa, amikor Efezus fürdőjébe ment, és észrevette, hogy Kerinthosz ott van, akkor anélkül, hogy fürdött volna, kirohant az épületből, így kiáltva: »Meneküljünk, nehogy a fürdő összeomoljon, mert Kerinthosz, az igazság ellensége van benne!«”*

Miért menekült el János?

Ha ez valóban megtörtént (hiszen csupán legenda is lehet az egész), mi készítette Jánost arra, hogy elmeneküljön, és Kerinthoszt az „igazság ellenségének” nyilvánítsa? Kerinthosz, ez a jól ismert korabeli eretnek azt tanította, hogy Jézus csupán ember volt; a szűz nem szült csodálatos módon gyermeket, a teremtés pedig egy alacsonyabb rendű isten műve volt. Valószínűleg leginkább arról a kijelentéséről ismert, miszerint Jézus a keresztsége során vált Messiássá, de kivégzésekor a szolgálatát lehetővé tévő isteni erő elhagyta, és a kereszten már csak egy egyszerű ember halt meg.

Az ilyen tévedések egyre gyakoribbá váltak a kereszténység első évszázadaiban. Természetesen ezek teljesen ellentétesek mindazzal, amit az apostolok tanítottak, amikor az evangéliumot hirdették a Római Birodalomban. Bár János nem eretnekek elleni vitairatként írta evangéliumát, nyitószavai mégis korrekcióként szolgálnak azok számára, akiket kísértésbe ejthetett Krisztus egyszerű emberré minősítése. az apostol írásának prológa a Biblia legszebb szakaszai közé tartozik, és kijelenti, hogy a teremtés magának Krisztusnak a műve volt. „Minden általa lett – emlékeztet minket János – és nélküle semmi sem lett, ami létrejött” (Jn 1:3).

János Jézust a Logoszként azonosítja, egy olyan kifejezéssel élve, amelyet a görög filozófusok rendkívül érdekesnek találtak volna, hiszen ők másképp használták ezt a szót, mint János. A görög gondolkodásmód szerint a Logosz volt az az átfogó, megfoghatatlan elv,

amely összetartotta az univerzumot; egy változatlan állandó egy szüntelenül változó kozmoszban. János azonban valami egészen mást mutatott be; a Szentírás üzenetére építve Krisztust tárta fel. Egy, a kereszténységet még nem ismerő görög olvasót elgondolkodtathatta János kijelentése: az az Isten, aki megteremtette az univerzumot és összetartja azt, és aki életet adott nekünk, személyesen megjelent ezen a bolygón – valódi, hús-vér emberként. Az Ige testté lett. A görög gondolkodásmód számára ez forradalmi gondolat lehetett.

A Biblia helyes értelmezése

Jézus az a végső igazság, amely minden érzékszerveinkkel megtapasztalt dolog mögött rejlik. A görögök – akárcsak sokan ma is – tudtukon kívül is Krisztust keresték, de Őt kereste Isten saját népe is. A Szentlélek ihletésére János gondosan feljegyezte Jézus erre vonatkozó szavait: „Ti azért kutatjátok az Írásokat, mert azt gondoljátok, hogy azokban van az örök életetek: pedig azokrólam tesznek bizonyosságot” (Jn 5:39).

Különböző hagyományok tudósai már régóta vitatkoznak a Szentírás értelmezésének legjobb módjáról, de ebben a kijelentésében Jézus egy rendkívül fontos kulcsot ad nekünk: ha nem látod

Krisztust a Biblia szavaiban, akkor helytelenül olvasod. Ha nem Jézus a forrása és középpontja mindennek, akkor tévedsz. Ha Krisztus személyétől és jellemétől eltekintve próbálsz megérteni alapvető tanításainkat, akkor tévedni fogsz. Ha – az ókori eretnekekhez hasonlóan – megpróbálsz Krisztust háttérbe szorítani... Ismétlem: soha nem fogod megérteni a Biblia lényegi üzenetét.

A szombat végső soron nem csupán egy szabály; hanem meghívás arra, hogy megpihenjünk Krisztus jelenlétében. A keresztség tanítása meghívás arra, hogy keresztre feszítsük a régi embert, és új életet kezdjünk, alávetve magunkat annak, aki megteremtette a világegyetemet, és továbbra is összetartja azt. Az egészséges életre vonatkozó alapelveket nem csupán azért kaptuk, hogy meghosszabbítsuk az életünket; a Biblia az emberi test használati útmutatója, amelyet az isteni Alkotó állított össze, és amely feltárja, hogyan kerülhetünk közelebb Isten eredeti tervéhez.

A kolossébeli gyülekezetnek írt levelében – amely nem volt túl messze János efezusi otthonától – Pál apostol elmagyarázta a helyes tanítás lényegét. az egyháznak kinyilatkoztatott evangéliumbeli titokról szólva így írt: „Isten tudtul akarta adni, hogy milyen gazdag a titok dicsősége a pogány népek között. Ez a titok az, hogy Krisztus közöttetek

**A Biblia az emberi
test használati
útmutatója,
amelyet az isteni
Alkotó állított
össze, és amely
feltárja, hogyan
kerülhetünk
közelebb Isten
eredeti tervéhez.**

van: reménysége az eljövendő dicsőségnek. Mi őt hirdetjük, miközben minden embert teljes bölcsességgel intünk és tanítunk, hogy minden embert tökéletessé tegyünk Krisztusban” (Kol 1:27–28).

Hitelveink lényege

Mindez fontos tanulságot hordoz számunkra az Isten országának küszöbén álló világban betöltendő küldetésünkről. Próféta mozgalmunk nem bizottsági tanácskozásokból született, bár a bizottságok is természetesen összeültek, hogy a Biblia tanításaival foglalkozzanak. Mozgalmunk alapja sokkal inkább maga Krisztus, akitől létezésünk függ. Fordítsunk különös figyelmet arra, ahogyan a Szentírás beszámol feladatunkról, és arra a környezetre, amelyben annak végbe kell mennie:

„És láttam: íme, a Bárány ott állt a Sion hegyén, és vele száznegyvennégyezren, akiknek a homlokára az ő neve és Atyjának a neve volt felírva” (Jel 14:1). A Bárány nélkül nincs Hetednap Adventista Egyház. A Bárány nélkül nincs üzenet, mert Ő az üzenet lényege. Ha tanításainkat Jézus személyétől elválasztva hirdetjük, akkor teljesen félreértjük azokat.

Talán a legfontosabb kérdés, amit alapvető hitelveink tanulmányozása során feltehetünk magunknak: „Mit tanít

ez nekem arról, hogy kicsoda Jézus, és milyen Ő?” És amikor elhatározzuk, hogy megosztjuk másokkal is hitelveinket, ezt a Krisztus-központú megértést kell alkalmaznunk. Ha a szombat csupán egy önkényes szabály, akkor értelmetlenné válik. De ha a szombat a Teremtővel kötött szövetség jele – egy módja annak, hogy közelebb kerüljünk ahhoz, aki minket teremtett, és aki átalakít minket az Ő képmására –, ha a szombat Ura és irántunk érzett szeretete kerül a középpontba, akkor ezt a napot megtölti a Szentlélek ereje.

A szombat nem annyira egy 24 órás időszakról szól, hanem sokkal inkább egy személyről. Ha ezt nem tudjuk másoknak átadni, akkor ismét tévedünk. Lehetséges, hogy egész életünkben mechanikusan, szertartásosan megtartjuk a szombatot hétről hétre, és soha nem ismerjük meg igazán azt az Istent, akiről ez a nap szól. Krisztus nélkül a szombat csupán egy szabadnap. De *Krisztussal* együtt olyan nappá válik, amely betölti a lelket, emlékeztetve minket arra, honnan jöttünk, kik vagyunk, és hová tartunk; emlékeztetve minket arra, hogy Jézus az egész létezés értelme.

Vajon János tényleg azért menekült el a fürdőházból, mert Kerinthosz, az eretnek is ott volt? Talán. Lehet, hogy ez az egész meg sem történt. De egy dolog biztos: a Szentlélek gondoskodott

arról, hogy János evangéliuma félreért-
hetetlen módon Krisztust állítsa *min-
dennek* a középpontjába. És ez a tény
érvelési lehetőséget sem hagy azoknak,
akik esetleg másképp gondolnák. 📖

* Irenaeus of Lyons: *Against Heresies* (Róma: Aeterna Press, 2016), 3. könyv, 3. fejezet, 182. o.

A Szentlélek valódi munkája

És ami nem a Szentlélek munkája

„Amikor azonban eljön ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra; mert nem önmagától szól, hanem azokat mondja, amiket hall, és az eljövendő dolgokat is kijelenti nektek. Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek.”

(János 16:13–14)

Nem sokkal azután, hogy adventista lettem, egy barátom arra biztatott, hogy látogassak el vele egy karizmatikus ébredési összejövetelre, amelynek egy bérelt terem adott otthont a város másik végén. Arra gondoltam, hogy ha meg akarom osztani *vele* a hitemet, akkor hajlandóságot kell mutatnom arra, hogy figyelembe vegyem az ő nézőpontját is.

Utólag nyilvánvalóvá vált, hogy egyáltalán nem volt jó ötlet részt vennem ezen az alkalmon. Az igehirdető üzenete nagyon meglepett. „Itt fogjátok megtalálni a Szentlelket” – mondta, utalva arra a bérelt teremre, ahol összegyűltünk. Ez volt az első jel, hogy valami nagyon nem stimmel: a Szentírás nem követeli meg, hogy egy adott igehirdető előadásain vegyél részt ahhoz, hogy megtaláld Isten Lelkét – Ő elérhető számodra, bárhol is tartózkodj. A szónok így folytatta: „Körülbelül két-három nap múlva a Szentlélek áldása elmúlik, és vissza kell jönnötök, hogy újabb adagot kapjatok.”

Bibliai szempontból ez *ismét* komoly problémát vetett fel: Isten nem jelölt ki senkit sem arra, hogy áldásainak kizárólagos osztója legyen. Isten Lelke határozottan jelen van a hívők összejövetelein; ezt bizonyítja a Szentlélek

ApCsel 2-ben leírt, az összegyűlt tanítványokon megnyilvánuló drámai kiáradása is. Isten valóban megáldja az egyes emberek prédikációját a Szentlélek jelenlétével, de ez a bizonyos prédikátor nem Péter volt, és ez a gyűlés biztosan nem a pünkösdi napja volt.

Majd jött az utolsó csepp a pohárban, azok a szavak, amelyek miatt végül felálltam és gyorsan távoztam a teremből. „Ahhoz, hogy megkapd a Szentlelket – folytatta a lelkész –, ki kell ürítened az elmédet, és hagynod kell, hogy megtörténjen.” Erre a körülöttem lévő emberek a földre zuhantak, és féktelenül nevetni kezdtek. Belekeveredtem egy olyan környezetbe, amelyet egyesek „torontói áldásként” ismernek. Ez egy globális mozgalom, amely a nyelveken való beszéd hagyományosabb karizmatikus megnyilvánulásához hozzáadta a „szent nevetés” jelenségét. Ez a mozgalom idővel még drámaibbá vált, amikor elsajátították a „Szentlélekben való ugatást” is, négykézláb mászkálva, mint az állatok. Még olyan pletykák is keringtek róluk,

hogy egyesek felnőttpelelkában vettek részt a gyűléseken, csecsemőként viselkedve, hogy így bizonyítsák elkötelezettségüket az „újjászületés” iránt. Mindez természetesen sehol nem található meg a Biblia lapjain.

Mi a Szentlélek valódi munkája?

Egyesek kétségbeesetten keresik a bizonyítékot arra, hogy Isten ismeri és szereti őket, és belesnek abba a csapdába, hogy azt gondolják, az úgynevezett csodák, amelyek összejövételeiken történnek, az üdvösség bizonyítékai. „Nem vagy teljes értékű keresztény – mondják nekik –, hacsak nem kezdesz el egy rejtélyes mennyei nyelven beszélni.”

Erre nemcsak hogy nincs bibliai bizonyíték – hiszen az Újszövetségben található összes nyelveken szólás esete létező emberi nyelven történt –, hanem ez a Szentlélek szerepének súlyos félreértelmezése. Ő nem értelmetlen jelekkel közli jelenlétét; munkája arra összpontosul, hogy az embereket a kereszt lábához vezesse. Jézus így szólt tanítványaihoz:

„És amikor eljön, leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság, és mi az ítélet. A bűn az, hogy nem hisznek énbennem; az igazság az, hogy én az Atyához megyek, és többé nem láttok engem; az ítélet, pedig az, hogy e világ fejedelme megítéltetett. [...] Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek” (Jn 16:8–14).

A Szentlélek Krisztus jelenléte ebben a világban, amióta Ő fizikailag visszatért a mennyi szentélybe. A Lélek küldetése Krisztus

küldetése, *„hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet” (Lk 19:10).*

Mennybemenetelekor Jézus azt mondta a tanítványoknak, hogy az evangéliummal meg fogják hódítani a világot. *„Tanúim leszek Jeruzsálemben – magyarázta –, egész Júdeában és Samáriában, sőt a föld végső határáig” (ApCsel 1:8).* Ez akkor kezdődik el – mondta –, amikor a Szentlélek erő ad nektek. Más szóval, a Lélek azért adatott az egyháznak, hogy megerősítse a *missziókat*.

Pünkösöd napján a tömeg csodálkozva hallgatta, ahogyan Péter több nyelven is, lenyűgöző szavakkal magyarázta el, aminek tanúja volt a többi apostollal együtt: *„Miután tehát felemeltetett az Isten jobb-jára, és megkapta az Atyától a megígért Szentlelket, kitöltötte ezt, amint látjátok is, halljátok is” (ApCsel 2:33).*

Néha azt a hibát követjük el, hogy azt mondjuk, a Szentlélek pünkösdkor kiáradt a tanítványokra; ez azonban nem egészen így történt. Péter szerint Jézus volt az, aki megkapta a Szentlelket; róla áradt át követőire. Jézus a középpontja minden misszióknak, és a Szentlélek az Ő céljait szolgálja ebben a világban – nem a mieinket.

Erő a küldetéshez

Évszázadokkal pünkösöd előtt a zsoltáros előre látta, mi fog történni azon a napon,

amikor Péter több ezer embert vezet Krisztushoz. Nézzük meg, ismerősnek tűnik-e valami ebből a szakaszból:

„Ő, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek! Olyan ez, mint mikor a drága olaj a fejről lecsordul a szakállra, Áron szakállára, amely leér köntöse gallérjára. Olyan, mint a Hermón harmatja, amely leszáll a Sion hegyére. Csak oda küld az Úr áldást és életet mindenkor” (Zsolt 133:1–3).

Mikor éltek még a testvérek egyetértésben? Pünkösöd napján, amikor mindnyájan „egy szívvel, egy lélekkel” voltak (ApCsel 2:46). Ki volt Áron? A főpap. Mit szimbolizál az olaj? A Szentlelket. Nem elhanyagolható az a részlet sem, amit Péter mondott a tömegnek, hogy Jézus éppen akkor „emeltetett fel az Isten jobbjára” (33. vers). Sok tudós úgy véli, hogy a földön ez a pünkösöd egybeesett azzal a nappal, amikor Jézust a mennyben főpappunkká avatták, megkapta a Szentlelket, és megosztotta Őt egyházával, hogy elindítsa annak Szentlélek által vezetett küldetését.

Ez azt jelenti, hogy munkánk egészet Jézusnak kell irányítania a mennyei szentélyből; szinte semmi nincs a mi gondjainkra bízva. A Szentlélek arra ösztönöz minket, hogy Krisztus vezetését kövessük az elveszettek megkeresésében, és Ő közben megadja nekünk az ehhez szükséges ajándékokat.

Jézus
a középpontja
minden
missziónak,
és a Szentlélek
az Ő céljait
szolgálja ebben
a világban
– nem a mieinket.

Semmi – abszolút semmi – nem olyan fontos Krisztus számára, mint az elveszettek megmentése. Gondolatok csak Jézusnak arra a példázatára, amiben egy pásztor hátrahagyta a 99 juhot, hogy megkeresse az *egyetlen* elvesztettet. És amikor megtalálta azt az egyet, a menny minden mást félretéve megünnepelte azt.

A menny minden erőforrása az elveszett bűnösök visszaszerzésére irányul, nem pedig arra, hogy *minket* szórákoztasson. Isten Szentlékét nem azért kaptuk, hogy a hívők az istentiszteleteken látszólag csodás képességekkel próbálják lenyűgözni egymást. A Szentlélek nem azért adatott, hogy a televíziós prédikátorok gyógyulást ígérhesenek pénzügyi adományért cserébe. Nem azért adatott, hogy az embereket fékezhetetlen nevetésre vagy értelmetlen hangok produkálására készítse. A Szentlélek azért adatott, hogy segítsen nekünk végrehajtani azt az egyetlen dolgot, amit Isten ránk bízott.

White testvérnő arra emlékeztet minket, hogy „Isten különös értelem-ben őrállókul és világosság hordozóiként helyezte a világba a hetedik napi adventistákat. Rájuk bízta a pusztuló világnak szóló utolsó figyelmeztetést. Isten szavából rájuk ragyog a csodálatos világosság. Rájuk bízta a legünnepélyesebb, legfontosabb föladatot, az első, második és harmadik angyal

üzenetének hirdetését. Nincs más, ami ilyen nagyfontosságú lenne. Nem engedhetik meg, hogy más kösse le figyelmüket.”¹

Nincs semmi más. Ha valami másra összpontosítunk, az eltereli a figyelmünket. Ha a Szentlélek segítségét valami máshoz kérjük, akkor rosszat kérünk. A ránk bízott feladat hatalmas – sőt emberi erővel lehetetlen. Gyakran túlterhelve érezhetjük magunkat, amikor Isten megmutatja nekünk a világnak szóló utolsó üzenetét, a hármass angyali üzenetet, majd arra kér minket, hogy menjünk el a nemzetekhez, és hirdessük azt. Ez teljesen lehetetlen küldetésnek tűnik – egészen addig, amíg eszünkbe nem jut, hogy a megbízatáshoz biztos ígéretet is kaptunk. „*Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek; és tanúim lesztek*” (ApCsel 1:8).

A történelem során Krisztus ügyének minden egyes lépését a Szentlélek vitte előre. Az egyházat is Ő használja – felhatalmazva és megerősítve minket –, hogy érdemben összhangba kerülhessünk Krisztus legfőbb prioritásaival.

Mi az igazi bizonyítéka annak, hogy a Szentlélek jelen van egy gyülekezetben? A misszió. A lelkek. Az átalakult életek. Az egyháztagok, akiknek növekszik a hite, mert látják, hogyan szaporítja meg Isten aláztos erőfeszítéseiket. Az ihletett tanács szerint „a Krisztus

kegyelmében való növekedésnek egyedüli útja az, hogy önzetlenül végezzük Krisztus ránk bízott munkáját, minden tőlünk telhetőt elkövetve, hogy segítsük azokat, akik támogatásunkra szorulnak.”²

Ez nem csupán egy módja a növekedésnek; ez az *egyetlen* mód. Mindenképpen imádkozzatok a Szentlélek végső és dicsőséges kiáradásáért! Kérjétek Istent, hogy küldje el a késői esőt; elvégre ez egy olyan isteni ígéret, amelyet nekünk kell kérnünk, hogy igénybe vegyünk. De ha imádkoztok,

mindenképpen legyetek készek arra, hogy Jézust hirdessétek, hiszen Ő is erre fog készíteni benneteket ugyanúgy, ahogyan Péter idején is elhozta a korai esőt.

1 Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezetek számára*. 9. köt., 2003, 9. o.

2 Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. (Budapest: Advent Kiadó, 2013), 59. o.

Nem a lelkész feladata

**Isten TÉGED
akar felhasználni**

„Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épült város. Lámpást sem azért gyújtanak, hogy a véka alá tegyék, hanem a lámpatartóra, hogy világítson mindenkinek a házban. Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”

(Máté 5:14–16)

„**L**elkész úr, szerintem a barátom érdeklődik az evangélium iránt, de nem jött el a gyülekezetbe, és szinte biztos vagyok benne, hogy a mai napot is a kocsmában tölti.”

Épp az imaház alagsorából jöttünk fel, ahol nemrég ért véget a közös étkezés. Egy pillanatra megálltam a lépcső közepén, hogy a lány, akivel beszélgettem, folytathassa mondanivalóját.

„Azonnal oda kell menned, és ki kell hoznod onnan!” – követelte.

„Igazán nagyra értékelem, hogy ennyire törödsz a barátoddal – feleltem – és jó, hogy van a gyülekezetben valaki, akinek ennyire fontos ez.

De hadd tegyek fel egy kérdést: Mit gondolsz, mi történne, ha bemennék abba a kocsmába, hogy beszéljek vele?”

„Szerintem, ha egy *lelkész* menne be és beszélne vele, akkor meggondolná magát az ivással kapcsolatban, és távozna onnan!” – Tammy kedve egy pillanatra felderült. Válasza magabiztos volt, és remélte, hogy ez rábír majd arra, hogy elmenjek.

Érthetőek voltak az érzelmei; úgy tűnik, nagyon sokan meg vannak győződve arról, hogy a lelkészek olyan, a teológián tanult, különleges érvekkel és kifejezésekkel rendelkeznek, amelyek segítségével azonnal megnyerhetnek egy vitát, vagy hitbeli meggyőződésre bírhatnak másokat. Tény, hogy a lelkeket megnyerő lelkészek gyakran több tapasztalattal rendelkeznek másoknál, amikor meggyőződésükkel küzdő emberekkel kell beszélgetniük, de valójában ők is teljesen tehetetlenek abban, hogy ezt a meggyőződést ténylegesen *előidézzék*. Úgy tűnik, hogy egy hitbeli meggyőződés kialakítása olyan dolog, amelyre csak a Szentlélek képes. Ha valaki figyelmen kívül hagyja, vagy elutasítja a Lélek készítetését, akkor egyszerűen nem lehetséges olyan ésszerű érvelést kidolgozni, ami megváltoztatná a dolgok állását.

„*A nem lelki ember pedig – emlékeztet minket Pál – nem fogadja el Isten Lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes: mert csak lelki módon lehet azokat megítélni*” (1Kor 2:14).

„Tammy – feleltem –, nem hiszem, hogy ez úgy működne, ahogy te azt reméled.

A legtöbb esetben, ha valaki rájön, hogy egy barátja vagy családtagja küldte a lelkészt – és különösebben nem vágyik erre a beszélgetésre –, az csak ront a helyzeten. *Elmehetnék* most azonnal abba a kocsmába, de ő tudni fogja, hogy te intézted így, és nagyon is lehetséges, hogy ez tönkreteszi a barátságokat.”

„De hát veszélyben van a lelke!” – felelte Tammy, kissé meglepődve azon, hogy nem tartom jó ötletnek a tervét.

Hogy miért hezitáltam? Fiatal lelkészként sokszor próbálkoztam már hasonlóval, és túl sokszor sülték el visszafelé ezek a beszélgetések ahhoz, hogy tudjam: most sem lenne más képpen. Leggyakrabban reménykedő feleségek kerestek fel, bízva abban, hogy megtalálom a megfelelő szavakat, amivel meggyőzhetem férjeiket, hogy érdeklődjenek Isten iránt. Bár gyakran megtörténik, hogy ha természetes módon összebarátkozom egy adott személlyel, képes vagyok kiépíteni egy olyan bizalmi kapcsolatot, hogy őszinte érdeklődésre ösztönözsem, és olyan nyitott légkört teremthessek, amelyben nyíltan beszélhetek Jézusról, de az emberek általában nem a *viták* vezetik el Isten országába.

Gondolj csak azokra a heves szóváltásokra, amelyeknek tanúja lehetsz a közösségi médiában. Hányszor

találkoztál azzal, hogy egy ilyen vita a következő szavakkal zárult volna: „Tudod, mit? Azt hiszem, igazad van!”? Az emberi büszkeség általában megakadályozza, hogy ez megtörténjen.

Egy másik modell

Eltekintve attól a kockázattól, hogy felbosszantja a barátját, Tammy egy másik, széles körben elterjedt tévhitet is dédelgetett: azt a középkori elképzelést, miszerint a lelkek megnyerése a lelkész vagy pap – egy képzett szakember – feladata. Ez egy olyan, a Biblia tanításától távol álló gondolat, amely sok gyülekezet növekedésének megakadályozásához – vagy akár megszűnéséhez – járult hozzá. Az újszövetségi modellben azt látjuk, hogy a gyülekezet tagjai szolgálnak, a lelkész pedig afféle felkészítői szerepet tölt be: a lelkek megnyerésére neveli, bátorítja és hatalmazza fel a gyülekezetet.

Pál az efezusi gyülekezetnek írt levelében sorolja fel azokat az ajándékokat, amelyeket Isten mindannyiunknak adott: *„És ő »adott« némelyeket apostolokul, másokat prófétákul, ismét másokat evangélistákul vagy pásztorokul és tanítókul, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, Krisztus testének építésére”* (Ef 4:11–12).

Figyeljük meg, hogy a pásztorok nem azért kapják ajándékukat, hogy egyedül végezzék a szolgálat munkáját;

**A lelkész szerepe
valójában az,
hogy rávegyen
téged annak
a feladatnak
az elvégzésére,
amelyet Krisztus
mindannyiunk
számára kijelölt.**

a Szentlélek arra hatalmazza fel őket, hogy a *szenteket* a szolgálat végzésére *készítsék fel*. A Biblia egyes fordításai-ban az írásjelek ezt a gondolatot két részre osztják, mintha a pásztor szerepe egyrészt a szentek felkészítése, másrészt pedig a szolgálat végzése lenne. Ez a központosítás azonban nem szerepelt az eredeti kéziratokban; ezt egy olyan korban adták hozzá a levélhez, amikor a papság szerepének megértését még mindig mélyen befolyásolta az a kép, ahogyan az emberek a római katolikus papságról gondolkodtak.

A lelkész szerepe valójában az, hogy rávegyen *téged* annak a feladatnak az elvégzésére, amelyet Krisztus mindannyiunk számára kijelölt.

„Mindazok, akikhez elérkezett a mennyei ihletés – emlékeztet minket Ellen White –, megkapják az isteni megbízatást. Mi Isten munkatársai vagyunk, arra hívtunk el, hogy a szeretet követeként képviseljük Teremtőnket.”*

Figyeljétek meg: Jézus nem azt tanította hallgatóságának, hogy *némelyikő-tök* a világ világossága. Egy nagy tömeghez intézte szavát, beleértve minden jelenlévőt. Sokan közülünk azonban félünk ettől a hívástól, és azon tűnődünk, vajon valóban megvan-e bennünk minden, amivel másokat Krisztushoz vezethetünk. Az igazság az, hogy *nincs meg* bennünk. A lelkésznek sincs. Nem

arra vagyunk elhívva, hogy a Szentlélek munkáját végezzük – hanem arra, hogy ott *legyünk* azok mellett, akikben a Szentlélek munkálkodik.

Mindannyiunk szerepe

Amikor kapcsolatba kerülsz valakivel, akit érdekel a hit, természetes, hogy azonnal a lelkészedet keresed fel – és való igaz, hogy egy jó lelkész hasznos segítség lehet. De el kell hinned azt is, hogy Isten okkal helyezte *azt* az embert a *te* utadba. Nagy valószínűséggel *te* vagy a legjobb választás arra, hogy segíts ennek az embernek bekapcsolódni Isten egyházába.

Amikor megértjük, hogy Isten úgy hív el *minket*, amilyenek vagyunk, azokkal az ajándékokkal, amikkel rendelkezünk (és amikkel nem rendelkezünk), az felszabadíthat minket a félelemtől. Nem kell átvennünk azoknak a lelkészeknek a stílusát, szavait vagy viselkedését, akiket példaképként tekintünk, abban a hitben, hogy a lelkek megnyeréséhez utánoznunk kellene őket. Persze, hallgassunk azokra, akik sikeresek, hogy megtanuljuk az alapelveket. De rendkívül fontos, hogy elhidd: Isten azért hívott el *téged* egy bizonyos feladatra, mert *rád* van szüksége. Amikor egy Pálra volt szüksége, felkészítette őt. Amikor egy Lutherre vagy Wesleyre

volt szüksége, megtalálta őket. De most, ebben a pillanatban Istennek rád van szüksége, hogy te legyél ennek a világnak a világossága.

Igen, *rád*, minden hibáddal és furcsaságoddal együtt. Nem valaki máshoz vezette azt a személyt, aki érdeklődik a lelki dolgok iránt, hanem *hozzád*

küldte őt ... mert Isten úgy véli, te vagy a tökéletes szereplő annak az embernek a történetében, amely épp kibontakozni látszik.

* Ellen G. White: 21. kézirat 30. bekezdés, 1900.

Őszi imahét – péntek ▶ ▶ ▶

Kánaán határán

Globális küldetésünk

„Ezek után láttam: íme, nagy sokaság volt ott, minden nemzetből és törzsből, népből és nyelvből, amelyet megszámolni senki sem tudott; a trón előtt és a Bárány előtt álltak fehér ruhába öltözve, kezükben pedig pálmaágak, és hatalmas hangon kiáltották: Az üdvösség a mi Istenünké, aki a trónon ül, és a Bárányé!”

(Jelenések 7:9–10)

Az adatok beérkeztek, a tanulmány elkészült. A tizenkét szakértő közül tíz egy véleményen volt: az ígélet földjének elfoglalása lehetetlen. Érveik logikusak voltak; Kánaán lakói erősebbek és jobban felszereltek, Izráelnek esélye sincsen. Az egyetlen probléma az volt, hogy ezen adatok miatt ez a tíz ember kétségbe vonta Isten ígéletének teljesedését.

„Indulj hát – mondta Isten Ábrahámnak –, járd be ezt a földet széltében-hosszában, mert majd neked adom!”
(1Móz 13:17).

Észrevetted már, hogy Isten ritkán kért népétől olyasmit, ami lehetségesnek tűnik? Hagyják el Egyiptomot? a fáraó soha nem engedné meg! Induljanak el azon az úton, amely a Vörös-tengerhez vezet? Miként kelnének át rajta? Vegyék birtokba Kánaánt? Hogyan?

De figyeljük meg azt is, hogy amikor 40 évvel később mégis beléptek az ígélet földjére, a frigyládát követve tették ezt. A Jordán megnyílt, amikor a ládát hordozó papok beléptek a vízbe. Jerikó falainak leomlásánál szintén a frigyládát, Isten hatalmának mennyei szimbólumát követték.

Most mégis kételkedtek Isten ígéletében, mert az egyszerűen nem tűnt ésszerűnek. A tizenkét kém közül csak ketten döntöttek úgy, hogy hisznek Istennek. Ha Ő ezt kéri tőlük, akkor az biztosan meg is fog valósulni. És amikor a nép úgy döntött, hogy Isten terve helyett a kétkedőknek hisz, a következő negyven évre Kánaánon kívül rekedtek.

Döntésük után Isten kinyilatkoztatta, mi volt a szándéka; és ez messze több volt egy egyszerű felderítő küldetésnél vagy akár néhány falu meghódításánál. *„De bizonynal élek én – mondta Isten Mózesnek –, és betölti az Úr dicsősége az egész földet”* (4Móz 14:21, Károli).

Ugyanerről a végcélról olvashatunk Jelenések könyvében is, ahol Isten megígéri, hogy Krisztus dicsősége fogja beragyogni a földet (Jel 18:1). A mi részünkről megnyilvánuló hitetlenség végső soron nem fogja megghiúsítani Isten arra irányuló terveit, hogy visszaszerezze bolygónkat és megalapítsa Krisztus országát. Lehet, hogy hitetlenségünk késlelteti ezt a célt, de nem fogjuk megakadályozni; a világot – az egész világot – be fogja ragyogni Krisztus dicsősége. Figyeljük csak meg: Isten nem azt mondta, hogy „Kánaán földje majd megtelik az Úr dicsőségével.” Isten az egész földre igényt tart.

Mindig is globális terv volt

Akár az ó-, akár az újszövetségi egyházról beszélünk, Isten terve mindig az egész bolygóra vonatkozott. Olvasd csak figyelmesen Urunk Ézsaiás prófétán keresztül üzent szavait:

„A népek világosságává teszek, hogy eljusson szabadításom a föld határáig” (Ézs 49:6).

„Bár még sötétség borítja a földet, sűrű homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az Úr, dicsősége meglátszik rajtad. Világossághoz népek jönnek, és királyok a rád ragyogó fényhez” (Ézs 60:2–3).

A nagy küzdelem szabályai szerint – amelyek az Ő jellemén alapulnak – Isten rendkívüli mértékű szabadságot hagyott az emberiségnek. Szabadon elfordulhatunk tőle, és élhetünk úgy, ahogy az nekünk tetszik (lásd ApCsel 14:16). A világon élő nemzetek pusztta létezése is bizonyítja, hogy ez a szabadság valós, és Dániel látomásában a tengerből felbukkanó fenevadak is jól illusztrálják, hogy ez a szabadság milyen sok bajt okoz bolygónknak. A szelek generációról generációra felkorbácsolják a víz felszínét, a hatalom rendszeresen gazdát cserél a világ vezetőinek kezei között, és mindez kimondhatatlan fájdalmat és szenvedést okoz világunkban. Ez a probléma nem szűnik meg addig, amíg meg nem születik az ítélet,

és az Emberfia meg nem kapja az egész föld feletti hatalmat:

„Hatalom, dicsőség és királyi uralom adatott neki, hogy mindenféle nyelvű nép és nemzet őt tisztelje. Hatalma az örök hatalom, amely nem múlik el, és királyi uralma nem semmisül meg” (Dán 7:14).

Az utolsó napokban Isten maradék egyházának feladata ugyanaz, mint Izráélé volt, mert Isten bűnösök iránti szeretete nem változik: nekünk kell elvinnünk Krisztus világosságát minden nemzethez. *„És láttam, hogy egy másik angyal repül fenn az égen – írja János –, az örök evangélium volt nála, hogy hirdesse azoknak, akik a földön laknak, minden népnek és törzsnek, minden nyelvnek és nemzetnek; és hatalmas hangon így szólt: Féltétek az Istent, és adjatok neki dicsőséget, mert eljött ítéletének órája; imádjátok azt, aki teremtetten a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait!” (Jel 14:6–7).*

Az ígéret földjének határán

Az ószövetségi Izráélhez hasonlóan mi is az ígéret földjének határán találjuk magunkat. Minden, amit Isten megígért nekünk, már vagy megtörtént – mint Dániel jóvendöléseinek nagy része –, vagy éppen most látszik bekövetkezni. És Izráélhez hasonlóan mi is

Az utolsó
napokban
Isten maradék
egyházának
feladata ugyanaz,
mint Izráélé
volt, mert Isten
bűnösök iránti
szeretete nem
változik: nekünk
kell elvinnünk
Krisztus
világosságát
minden
nemzethez.

kaptunk egy bátorító beszámolót valakitől, aki – látomásban – kikémlelhette az ígéret földjét. Ez a valaki arra int bennünket, hogy maradjunk hűségesek:

„Nagy nehézségek és próbák állnak előttünk. Megingathatatlan bátorságra és kitartó erőfeszítésre lesz szükségünk ahhoz, hogy előrehaladjunk. De most minden attól függ, mennyire bízunk abban a Parancsnokban, aki mindeddig biztonságosan vezetett minket. Most engedjünk utat a hitetlenségnek? Most adjuk meg magunkat a bizalmatlanságnak és a félelemnek? Kössünk kompromisszumot a világgal, és forduljunk el a menyyei Kánaántól?”* Adott helyzetünkben a valódi kérdés az, hogy megismételjük-e Izráel hibáját, és eltöltünk-e ezen a földön még egy generációnyi időt?

Kétségtelen, hogy a világ tele van félelmetes óriásokkal. Úgy érezhetjük, hogy a sötétség erői nagyobb hatalommal, nagyobb befolyással és több erőforrással rendelkeznek. Látjuk a ránk bízott feladatot – az üzenetet, amelyet meg kell osztanunk –, és bár ez személyesen lelkesít minket, mégis pánikolunk, amikor belegondolunk abba, hogy milyen az a világ, amellyel kapcsolatba kell lépünk: „Ezt az üzenetet? Azoknak az embereknek? Hogyan?”

Fenyeget minket a kísértés, hogy olyan empirikus adatokra, bizonyítékokra hivatkozzunk, amelyek szerint a kereszténység egyre inkább háttérbe szorul. A gyülekezeteink egyre csak fogynak. A fiatalok elfordulnak a vallástól. Az emberek feladták az objektív

igazságnak már csak a gondolatát is. Hogyan tudnánk egy *ilyen* világot megvilágítani Krisztus dicsőségével? Minden arra mutat, hogy ez a küldetés kudarcra van ítélve.

De ekkor Isten emlékeztet bennünket arra, amire Izráelt is azon a napon, amikor úgy döntöttek, hogy elutasítják a kihívást: *„Ezek után láttam, hogy egy másik angyal leszállt a mennyből: nagy hatalma volt, és dicsősége beragyogta a földet”* (Jel 18:1).

Isten arra bátorít minket, hogy tartsunk igényt arra a világra, amelyben Ő *fog* uralkodni. Indulj hát! Győzd le a félelmed, és lépj be Kánaánba! Értsd meg, hogy óriási bátorságra van szükség ahhoz, hogy a kritikusok véleménye ellenére is bízzunk Isten

ígéreteiben! Légy hűséges! Mesélj valakinek Jézusról! Legyél része annak a világosságnak, amely hamarosan beragyogja az egész világot! 📺

* Ellen G. White cikke, *Review and Herald*.
1881. november 29.

Amíg vissza nem tér

Hűségesen a végsőig

Hosszú szolgálatának ideje alatt Pál sohasem ingott meg Megváltója iránti hűségében.

Bárhol volt is, akár a haragos farizeusok vagy római hatalmasságok előtt; akár a lisztrai dühöngő tömeg vagy a macedóniai börtön megtért bűnösei között; akár a megrémült hajósokkal vitatkozott a zátonyra futott hajón, vagy egyedül állt Néro előtt, védőbeszédet mondva életéért, sohasem szégyellte a képviselt ügyet. Keresztény életének egyetlen nagy célja volt, hogy annak szolgáljon, kinek nevét egykor teljesen megvetette. E céltól sem ellenállás, sem üldözés nem tántoríthatta el. Hite, mely a munkában megerősödött és áldozat által megtisztult, megtartotta és megerősítette őt. ...

Istennek igaz szolgálója nem menekül el a nehézségektől, sem a felelősségtől. Abból a forrásból merít ő is erőt, mely sohasem apad ki azok számára, kik komolyan kérik az isteni segítséget, mely képessé tesz a kísértések feletti győzelemre és az Istentől kapott kötelességek teljesítésére. Az elfogadott kegyelem növeli képességét Isten és Fia megismerésére. Lelke sóvárog arra, hogy Mestere tetszésére szolgáljon. Amint előbbre halad a keresztény ösvényen, megerősödik a kegyelemben, mely a Krisztus Jézusban

van. Ez a kegyelem képessé teszi, hogy hűségesen tanúságot tegyen mindarról, amit hallott. Nem veti meg és nem hanyagolja el az Istentől kapott ismeretet, hanem rábízza hűséges emberekre, akik szintén továbbadják azt másoknak.

Pál, Timóteushoz intézett ez utolsó levelében, magasztos eszmét tár az ifjú munkás elé. Rámutat kötelességére, amely reá, mint Krisztus szolgájára hárul. „Igyekezz kipróbált emberként megállni az Isten előtt – írta az apostol –, mint olyan munkás, aki nem vall szégyent, hanem helyesen fejtegeti az igazság igéjét.” „Az ifjúkori kívánságot pedig kerüld! Törekedj viszont az igazságra, a hitre, a szeretetre, a békességre azokkal együtt, akik tiszta szívből hívják segítségül az Urat. Az ostoba és éretlen vitatkozások elől térj ki, tudva, hogy ezek viszálykodást szülnek. De az Úr szolgája ne viszálykodjék, hanem legyen barátságos mindenkihez, tanításra alkalmas és türelmes, aki szelídséggel neveli az ellenszegülőket, hátha az Isten megadja nekik egyszer, hogy megtérve megismerjék az igazságot.”

Az apostol óvta Timóteust a hamis tanítótól, akik megpróbálnak bejutni az egyházba. „Azt pedig tudd meg – írja –, hogy az utolsó napokban nehéz idők jönnek. Az emberek ugyanis önzők, pénzsóvárok lesznek, dicsekvők, gőgösek, istenkáromlók, szüleikkel szemben engedetlenek, hálátlanok, szentségtelenek, szeretetlenek... Az ilyenek a kegyesség látszatát megőrzik ugyan, de annak az erejét megtagadják. Fordulj el tehát ezektől.”

Majd folytatja: „A gonosz emberek és ámitók pedig még tovább mennek a rosszban, tévelyegve

és másokat is megtévesztve. De te maradj meg abban, amit tanultál, és amiről megbizonyosodtál, tudván, kiktől tanultad, mivel gyermekségedtől ismered a szent írásokat, amelyek bölccsé tehetnek téged az üdvösségre... A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.” Isten bőségesen gondoskodott eszközökről, hogy sikeresen harcoljunk a gonosszal szemben, mely a világban van. A Biblia az a fegyvertár, ahonnan a küzdelemre elláthatjuk magunkat. Derekunkat az igazság övezze körül! Mellvértünk a megigazulás legyen! A hit pajzsa kezünkben, az üdvnek sisakja pedig fejünkön legyen! A Lélek kardjával, mely Isten Igéje, törjünk utat magunknak a bűn akadályán és nehézségén át!

Pál tudta, hogy nagy veszély leselkedik az egyházra. Tudta, hogy hűséges, komoly munkát kell végezniük azoknak, akiket a gyülekezet gondviselésével bíztak meg. Ezért írta Timóteusnak: „Kérve kérek az Isten és a Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat; az ő eljövetelére és országára kérek: hirdesd az igét, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő, feddj, ints, biztass teljes türelemmel és tanítással.”

Miután Pál attól félt, hogy Timóteust szelíd és engedékeny természete

visszatarthatja munkájának lényeges részétől, ezért bátorította, legyen hűséges a bűn megrovásában, sőt élesen feddje meg azokat, akik durva bűnöket követnek el. Mindazáltal ezt „teljes türelemmel és tanítással” kellett végeznie. Krisztus türelmét, szeretetét kellett kinyilatkoztatnia, az Ige igazsága által megmagyarázva és erősítve rosszszallását. ...

Emberi bölcsesség büszkesége miatt, a Szentlélek befolyásának semmibevétele miatt, Isten szava igazságának ellenőrzése miatt sokan, akik kereszténynek vallják és alkalmasnak vélik magukat mások tanítására, elfordulnak Isten követelményétől. Pál kijelenti Timóteusnak: *„Mert lesz idő, amikor az egészséges tanítást nem viselik el, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszik a fülük. Az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mondákhoz odafordulnak.”*

Az apostol itt nem a nyíltan valóstalanokra, hanem hitvalló keresztényekre utal, akiket hajlamaik vezetnek, ezáltal önmaguk rabjai. Ezek csak olyan tanokat készek meghallgatni, melyek nem dorgálják meg bűneiket, s nem ítélik el szórakozó életmódjukat. Krisztus hűséges szolgálóinak egyenes szavai sértik őket, ezért oly tanítókat választanak, kik dicsérő és hízelt szavakat mondanak nekik. ...

Amire
az egyháznak
e veszedelmes
napokban
szüksége van,
az a munkások
ama hada, akik
Pálhoz hasonlóan
hasznossá
nevelték magukat,
akik Isten
dolgaiban mély
tapasztalatra
tettek szert
és komolysággal,
buzgósággal
teljesek.

Isten kinyilatkoztatta akaratát, s emberi ostobaság kétségbe vonni azt, ami Isten szájából származik. Miután a végtelen Bölcsesség szólt, az ember számára nincs semmi kétes kérdés, amit előterjessen, sem ingadozó lehetőség az Isten szavához való igazodásban. Mindaz, amit megkövetel tőle, az az őszinte, komoly megegyezés Isten kinyilvánított akaratával. Az engedelmesség az indítéknak és a lelkiismeretnek legfőbb parancsa.

Pál folytatja intelmeit: *„Te azonban légy józan mindenben, a bajokat szenvedd el, végezd az evangélista munkáját, töltsd be szolgálatodat.”* Pál élete befejezése előtt állt; óhaja az volt, hogy Timóteus töltsen be az ő helyét, őrizze a gyülekezetet a meséktől és az eretnekségektől, amelyek által az ellenség különböző módon igyekszik őket az evangélium egyszerűségétől eltéríteni. Intette: kerüljön minden világi tevékenységet és az azokba való belekeveredést, mely akadályozhatná, hogy teljesen Isten munkájának szentelje magát; örömmel viseljen el ellentmondást, szemrehányást és üldözést, melyet hűsége vált ki; adja lelkesi szolgálatának teljes bizonyosságát, hatáskörén belül felhasználva minden eszközt, jótéve azokkal, akikért Krisztus meghalt.

Pál élete szemléltette a tanított igazságokat; ebben rejtett ereje. Szíve

telve volt a felelősség mély, maradandó érzetével, és szoros közösségben dolgozott vele, aki a jogosság, a kegyelem és az igazság forrása. Krisztus keresztségéhez, mint sikerének egyetlen biztosítékához ragaszkodott. Az Üdvözítő szeretete volt kimeríthetetlen indítéka, amely segítette önmagával és a gonosszal szembeni küzdelmében, amint Krisztus szolgálatában előrehaladt a világ barátságtalansága és ellenségeinek ellenállása ellenére.

Amire az egyháznak e veszedelmes napokban szüksége van, az a munkások ama hada, akik Pálhoz hasonlóan hasznossá nevelték magukat, akik Isten dolgaiban mély tapasztalatra tettek szert és komolysággal, buzgósággal teljesek. Megszentelt, önfeláldozó férfiakra van szükség, akik nem riadnak vissza a megpróbáltatástól és a felelősségtől, akik bátrak és hűek; akiknek szívében kialakult Krisztus, *„...reménysége az eljövendő dicsőségnek”* (Kol 1:27), és szent tűzzel érintett ajakkal hirdetik az Igét. Ilyen munkások hiánya miatt szenved Isten ügye, és a végzetes tévtanok halálos méregként fertőzik az emberiség nagyobb részének erkölcsét és megfosztják őket reménységüktől.

Mialatt a hűséges, agyonhajszolt zászlóvivők az igazságért életüket áldozzák, kik töltik be a helyüket? Vajon ifjaink átveszik-e atyáik kezéből

a szent megbízatást? Készek-e a hűségesek halála által okozott űr kitöltésére? Figyelnek-e az apostol kérelmére, meghallják-e a kötelesség hívó szavát az önzésre és a nagyravágyásra való ösztönzés közepette, mely csábítja a fiatalságot?

Pál különböző emberekhez intézett személyes üzenettel fejezte be levelét, és még egyszer megismételte sürgős kérését, hogy Timóteus hamarosan, lehetőleg még a tél beállta előtt, jöjjön hozzá. Beszelt magányáról, melyet néhány barátjának önkéntes távozása, és mások szükségszerű távolléte okozott. És nehogy Timóteus aggódjon, hogy az efezusi gyülekezetnek szüksége van munkájára, Pál kijelenti, már elküldte Tükhikoszt, aki betölti helyét.

Azután Néró előtti kihallgatásáról, testvérei elfordulásáról, valamint a szövetségét megtartó Isten fenntartó kegyelméről beszél. Pál azzal fejezte be

levelét, hogy szeretett Timóteusát a Főpásztor oltalmába ajánlotta, aki – bár az alpásztorokat megölhetik – nyájáról mindig gondoskodik.

Ez a szakasz **Ellen G. White** *Az apostolok története* című művének negyvenkilencedik, „Pál utolsó levele” című fejezetének egy részlete. A hetednapi adventisták hiszik, hogy Ellen G. White (1827–1915) a prófétaság bibliai ajándékát gyakorolta több mint 70 éves nyilvános szolgálata során.

